

Ακαρναν. 2) Ὁ μὴ ἔχων ἀφηρημένον τὸν φλοιὸν Πόντ. (Οφ. κ.ά.): Ἀκούρευτον ἀπίδ'. Συνών. ἀκαθάριστος ἐξεφλούδιστος. 3) Ὁ μὴ τρυγηθεὶς, ἐπὶ κυψέλης Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τό 'χου ἀκόμα ἀκούριφτον τοὺ μιλίσσ' Αἰτωλ. 4) Ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς γάμου κοινωνίαν, ἄγαμος ἐκ τοῦ ἐθίμου τῆς κουρᾶς τοῦ γαμβροῦ κατὰ τὸν γάμον) Μακεδ. (Βογατσ.).

ἀκούρευτος ἐπίθ. (II) Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) ἀκούρευτος Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. κουρευτός <κουρεύω <Τουρκ. *kourmak*.

1) Ὁ μὴ στηθεὶς, ὁ μὴ ἰδρυθεὶς Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Κοτύωρ. Χαλδ.): Τὰ τεμέλα τῇ σπιτί' ἀκόμαν ἀκούρευτα εἶν' (τεμέλα = θεμέλια) Κερασ. Χαλδ. 2) Ἀτακτοποιήτος, ἀνεπίπλωτος Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.): Τ' ὁσπίτ' ἐμον ἀκόμαν ἀκούρευτον ἐν' Χαλδ. 3) Ἐπὶ ὥρολογίον, ὁ μὴ ἔχων τὸ ἐλατήριον ἐντεταμένον Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.): Ἐφέκα τὴν ὥρα μ' ἀκούρευτον κ' ἐστάθεν (ἐλησμόνησα τὸ ὥρολόγιόν μου ἀκούρδιστον καὶ ἐσταμάτησε) Χαλδ. Συνών. ἀκούρδιστος.

ἀκουρκούτσιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκουρκούτσιαστος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουρκουτσιαστός <κουρκουτσίαζω.

Ὁ μὴ ἀποβαλὼν τὴν συνεκτικότητά του, ἐπὶ μαστίχης.

ἀκούρνγιαστος ἐπίθ. Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ.ά. ἀκούρνγιαστους Στερελλ. ἀκούρνγιαγος Πελοπν. (Κορινθ. Ξυλόκ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουρνγιαστός <κουρνγιαζώ.

Ὁ μὴ μεταβάς εἰς τὴν κοίτην, ὁ μὴ κοιτασθεὶς, ἐπὶ ὀρνίθων ἐνθ' ἄν. : Οἱ κόιτες εἶν' ἀκούρνγιαστες Κορινθ.

ἄκουρος ἐπίθ. Ἀθῆν. Εὐβ. Ζάκ. Κάρπ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύπρ. Πάρ. Πελοπν. (Δημητσάν. Καλάβρυτ. Λακων. Μάν. Οἶν. κ.ά.) Σύμ. κ.ά. ἄκουρους Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. (Αἰν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἄκουρε Τσακων.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄκουρος.

Ὁ μὴ κεκαρμένος, ἀκούρευτος ἐπὶ προβάτων, αἰγῶν κττ. καὶ σπανίως ἐπὶ ἀνθρώπων ἐνθ' ἄν. : Ἀκουρα ἀρνιά-γίδια-πράματα-πρόβατα πολλαχ. Ἐμεινα ἄκουρος σήμ-μερις Τδεκατῶν ἡμέραν Κύπρ. || Φρ. Ἐβαλα ἄκουρους καὶ κουρεμένους γὰ μὰ δουλειὰ (ἀνέμειξα κόσμον πολὺν διὰ νὰ τελειώσω τὴν ὑπόθεσίν μου) Ἀθῆν. Πελοπν. Ἐπιδαν κουριμέν' κι ἄκουρ' νὰ τοὺν καταφέρ'νι Αἰτωλ. Ἀκουρος καὶ κουρεμένος (ὄχλος ἀνάμεικτος, φύρδην μίγδην) Ζάκ. Κρήτ. Ἀκουρα καὶ κουρεμένα (ἐπὶ τῶν ἀναμειγνυόντων διαφορῶν εἰδῶν ὁμιλίας) Πελοπν. — Λεξ. Αἰν. Κουρεμένοι κι ἄκουροι (ἀνθρωποὶ πάσης τάξεως) Δημητσάν. || Παροιμ.

*Ακουροὶ κι κουριμένοι | ἦσαν ὅλοι μαζοῦμένοι

(ἐπὶ συναθροίσεως ἀνθρώπων πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας) Θεσσ. Μπῆκι ἀκουρους κι βγῆκι κουριμένους (ἐπὶ τοῦ προσδοκῶντος μὲν κέρδη, ἀλλὰ ζημιουμένου) Αἰτωλ. Ἀκουρα πρόβατα πουλεῖ ποκάρι ν' ἀγοράσῃ (ἐπὶ μωροῦ) Λακων. || Ἄσμ.

Ἐχω τὰ πράτα μ' ἄκουρα καὶ τὸ τυρὶ 'ς τὸ ζῦγι Εὐβ.

*Ἀσε με, Χάρω, ἄσε με τὸ λίγο τριάντα μέρες,
τ' ἔχω τὰ πρόβατ' ἄκουρα καὶ τὸ τυρὶ 'ς τὸ ζῦγι
(τ' = τί) Οἶν. (τὸ ἄσμ. κατ' ἄλλας παραλλαγὰς καὶ ἀλλαχ.)

ἀκουρούπωτος ἐπίθ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. κουρουπώτος <κουρουπώνω.

I) Ὁ ἔχων ἀκάλυπτον τὴν κεφαλὴν : Δὲ δορῶ νὰ πάω ὅξου ἀκουρούπωτη. II) Ὁ μὴ κλαδευθεὶς, ἐπὶ δένδρου ἐλαίας.

ἀκούρσευτος ἐπίθ. Λεξ. Γαζ. (λ. ἄσυλος) Λάουνδ. Βυζ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουρσευτός <κουρσεύω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ὁ μὴ ὑποστάς λεηλασίαν.

ἀκούρτετος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουρτετός <κουρτεῶ.

Ὁ μὴ καταποθεὶς, ἐπὶ φαγητοῦ, ποτοῦ κττ. ἐνθ' ἄν. : Τὸ μωρὸ ἀκούρτετο ἔδ' τὸ φαεῖ 'ς σὸ στόμα 'θε Ὁφ. Ἀκούρτετον ἔδ' 'ς σὸ στόμαν ἀτ' τὴ βούκκαν (βλωμὸν) Τραπ.

ἀκούρφευτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουρφευτός <κουρφεύω.

Ὁ μὴ ἐπαινέσας ἑαυτὸν Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) : Γούλ' κουρφεύκουνταν κ' ἐγὼ πάντα εἶμαι ἀκούρφευτος (ὅλοι αὐτοεπαινοῦνται, ἐγὼ ὁμῶς ποτὲ δὲν αὐτοεπαινοῦμαι) Χαλδ. 2) Ὁ μὴ χρηζὼν ἐπαίνων Πόντ. (Κερασ.) Πβ. ἀκούρφιστος.

ἀκούρφιστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀκούρφιστος Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουρφιστός <κουρφίζω.

Ὁ μὴ ἐπαινεθεὶς ὑπ' ἄλλων ἐνθ' ἄν. : Τ' ἄλλτς ἐκούρ-φιζαν κ' ἐμὲν ἐφέκαν ἀκούρφιστον (τοὺς ἄλλους ἐπήνεσαν καὶ ἐμὲ ἀφήκαν χωρὶς νὰ ἐπαινέσουν) Χαλδ. Πβ. ἀκούρφευτος.

ἀκουσέλευτος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουσελευτός <κουσελεύω.

Ὁ περὶ οὗ δὲν ἔγινε κακολογία, ἰδίᾳ μεταξὺ γυναικῶν. Συνών. ἀκουβέντσιαστος, ἀκουτσομπόλευτος, ἀκουτσομπόλσιαστος, ἀκοφινάριστος.

ἄκουσμα τό, σύννηθ. ἄκουσμαν Κύπρ. Πόντ. (Σάντ. Τραπ.) ἄγ'σμα Σάμ. Στερελλ. (Καλοσκοπ.)

Τὸ ἀρχ. οὖς. ἄκουσμα.

I) Φήμη, θρύλημα, συνηθέστερον ἐπὶ κακοῦ σύννηθ. : Ἐγίνηκες ἄκουσμα 'ς τὸν κόσμον Θήρ. Τὸ ἄκουσμάν του ἐξέβην εἰς οὐλ-λον τὸν κόσμον Κύπρ. Ἐγίνηκεν ἄκουσμα Κεφαλλ. Αὐτὸς ὁ λόγος ἡθὰ βγῆ ἄκουσμα Σίφν. Αὐτὴ ἔβγα-λεν ἄκουσμα (ἐπὶ καλοῦ) Πελοπν. (Μάν.) Αὐτόνους ἔχ' ἄγ'σμα Καλοσκοπ. Κάμμὰ θὰ σοῦ δώσω νὰ σ' ἀφήσω 'ς τὸ δόπο νὰ

